

Els escorpins

Baltasar Porcel

Els escorpins

“Les granotes raucaven, assedegades, com si pressentissin la tramuntana que ens venia al damunt. En sortir de Sant Tem i emprendre la costa, polsosa i estreta, cap a dalt de la vall, havia esclatat de sobte el càntic de les granotes, sorgint del canyar, dret i vacil·lant, del torrent. Llavors vaig sospitar que l’atmosfera sufocant i aquell cel blanquinós, que s’enfosquia cap al nord, rebentarien en pluja.

Vaig treure el tub de plàstic de la benzina i vaig començar a netejar-lo. Continuava furgant de qualsevol manera a la motocicleta. Al principi, quan la màquina se’m va aturar, esperava per ventura un miracle, o l’ajut de la casualitat per a engegar-la altra volta. No sabia res de mecànica. Però ja feia una estona que intentava vèncer el descoratjament – la por... -, desenroscant i roscant peces amb les meves mans, petites i plenes, brutes de greix.

La motocicleta s’havia aturat ja prop del final de la vall, en un revolt on el camí s’arrapava a ala muntanya entre uns pins alts i gruixuts i els obscurs garrofers. Darrera nostre, la carretera baixava pel centre de la vall, llarga i estreta, tacada pel fullam verd pà·lid, estiuenc dels ametllers. Dos pujols rocallosos, plens de palmeres i d’argelagues, separaven la vall de la platja i del poblet de Sant Tem. Després, la mar. I sorgint d’ella l’illa de la Dragonera, poderosa i pelada, negrosa, amb les crestes retallades contra l’horitzó.”